

Arrest

nr. 115 002 van 3 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Macedonische en Servische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2013 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2010 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstantie.

Op 21 november 2011 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 76 666 van 6 maart 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partijen.

Inmiddels diende de verzoekende partijen op 20 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 4 juni 2012 niet ontvankelijk verklaard om reden dat de aangehaalde ziekte niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet.

Op 29 april 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Na de betekening van dit bevel op 6 mei 2013 hebben de verzoekende partijen het grondgebied verlaten. Zij werden aangetroffen in Duitsland, waarna de Duitse autoriteiten een verzoek tot overname hebben gericht aan België. De Belgischer overheden aanvaardden de overname bij bericht van 25 oktober 2013.

Op 5 juni 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Diezelfde dag worden de verzoekende partijen in het bezit van een bijlage 26quinquies gesteld waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij in het Rijk mogen verblijven in afwachting van een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 november 2013 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit zijn thans de eerste en tweede bestreden beslissing.

Op diezelfde dag neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit zijn thans de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre de verzoekende partijen de maatregel tot vrijheidsberoving aanvechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet, tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet, bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht is tegen de maatregel tot vrijheidsberoving (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

Verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen het rechtens vereiste belang ontberen daar de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt en bijgevolg niet anders kan dan een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan de verzoekende partijen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, de gemachtigde van de Staatssecretaris op dergelijk ogenblik dient te beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu voeren verzoekende partijen een schending op van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan, zodat slechts uitspraak kan worden gedaan over de exceptie na onderzoek van deze grieven.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de

Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu zijn de verzoekende partijen van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Voorts hebben de verzoekende partijen hun beroep ingediend binnen de drie werkdagen zoals vermeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en hebben zij aldus alert en diligent gereageerd.

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het eerste middel

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de considerans en van artikel 15 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 7, alinea 2 en 3 en 27, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.1.2. Beoordeling

De Raad stelt vast dat het eerste middel volledig gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding. Zoals gesteld in het kopje rechtspleging is de Raad niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op de vrijheidsberovende maatregelen, derhalve heeft de Raad niet de vereiste rechtsmacht om dit middel te onderzoeken.

3.3.2.2. Het tweede middel

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partijen wijzen er op dat zij in juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat zij ook een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend. Zij menen dat het tegen de beginselen van behoorlijk bestuur indruist om reeds een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker te nemen alvorens uitspraak te doen over de aanvraag om machtiging tot verblijf en over de asielaanvraag. Verder zijn zij van oordeel dat zij er op konden vertrouwen dat er eerst een uitspraak zou worden gedaan over hun lopende aanvragen. Zij benadrukken dat zij er op konden vertrouwen dat er eerst een uitspraak zou komen over hun aanvragen alvorens opgesloten te worden, alsook dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat zij er op mochten vertrouwen dat zij op het ogenblik van de oproeping zouden worden gehoord. Ook wat betreft het rechtszekerheidsbeginsel zijn zij van oordeel dat er eerst een uitspraak diende te worden gedaan over hun lopende aanvragen.

3.3.2.2.1. Beoordeling

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.” (R.v.St. 129.541 van 22 maart 2004).

In casu zijn de bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies) genomen in toepassing van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.- De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”

Terwijl art. 74/6, §1bis, van de vreemdelingenwet voorziet:

“§ 1bis. De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien : (...)”

Tevens dient te worden verwezen naar de uitdrukkelijk bewoordingen van artikel 52/3, § 2, van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

Artikel 75, § 4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 4. De bijlage 26quinquies of de in artikel 72, § 2, bedoelde bijlage 25quinquies, afgegeven aan de vreemdeling die een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet heeft ingediend, wordt door de minister of zijn gemachtigde verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet heeft genomen.”

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partijen een asielaanvraag hebben ingediend en dat ze worden vastgehouden. Overeenkomstig de voormelde bepaling diende de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies af te geven. Aldus zijn de bestreden beslissingen niets meer dan de resultante van een wettelijke bepaling. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij toezeggingen of beloftes zou hebben gedaan aan de verzoekende partijen, noch dat de verwerende partij *in casu* van een vaste gedragslijn zou zijn afgeweken.

In zoverre de verzoekende partijen van oordeel zijn dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies mocht worden afgegeven nu zij nog een lopende asielaanvraag hebben, stelt de Raad prima facie vast dat hun betoog niet in overeenstemming is met de bovenvermelde wetsbepalingen. Evenwel zullen de bestreden beslissingen niet uitgevoerd worden zolang er nog geen beslissing is van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In de parlementaire voorbereiding werd uitdrukkelijk verduidelijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13 quinquies) uiteraard niet gedwongen kan worden uitgevoerd, zolang de procedure van de asielaanvraag voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog loopt. (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 103).

“Uiteraard kan, zoals door de Raad van State werd opgemerkt, de maatregel ook niet uitgevoerd worden zolang de procedure ter behandeling van de asielaanvraag door de CGVS loopt.” (Parl. Hand. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/1, p. 103)

Zulks blijkt trouwens uit de bijlage 26 quinquies die aan de verzoekende partijen werden betekend. Op deze bijlage staat uitdrukkelijk vermeldt: “de betrokkene mag in het Rijk blijven in afwachting van een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”.

Wat betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient er op gewezen te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verhindert dat na het indienen ervan een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen schorsende werking.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg prima facie niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Ten overvloede stipt de Raad aan dat uit een lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden voor het indienen van de aanvraag in België hebben gerefereerd naar de medische situatie van de tweede verzoekende partij en naar hun behoren tot de Rom-minderheid. Wat betreft de medische situatie van de tweede verzoekende partij heeft verweerder zich al uitgesproken in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd geweigerd en wat betreft hun behoren tot de Rom-minderheid dient vastgesteld te worden dat dit gegeven door de verzoekende partijen werd aangehaald bij het indienen van hun asielaanvraag waarover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eerst uitspraak zal doen. Niettegenstaande er nog geen uitspraak werd gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijkt dat de verwerende partij zich wel reeds gebogen heeft over de aangehaalde problematiek of dat er een uitspraak zal volgen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alvorens het bevel om het grondgebied ten uitvoer te leggen.

Een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen wordt in deze stand van het geding niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3. Het derde middel

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen wijzen er op dat de eerste verzoekende partij van Servische nationaliteit is en tot de Rom-minderheid behoort en dat de tweede verzoekende partij van Macedonische nationaliteit is en tot de Askali-minderheid behoort. Zij menen dat een terugleiding naar de voormalige Joegoslavische

republiek een aantasting van hun fundamentele rechten inhoudt. Tevens zijn zij van oordeel dat de manier waarop zij werden behandeld, met name het feit dat ze bij verassing werden opgesloten een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt en verwijzen naar het feit dat het EHRM ooit in een niet nader bepaald arrest zou gesteld hebben dat een geneesheer die in het openbaar werd geboeid gewag kon maken van een onmenselijke en vernederende behandeling. Voorts wijzen de verzoekende partijen op de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij en stellen zij dat zij onmogelijk kunnen terug keren. Zij stippen aan dat de medische zorgen onbestaande is in hun land van herkomst voor personen die deel uitmaken van een minderheidsgroep. Verder wijzen ze er op dat ze een verschillende nationaliteit hebben zodat het heel waarschijnlijk is dat ze naar verschillende landen zullen worden teruggeleid terwijl ze al 20 jaar samenleven. Hun scheiding zal ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken.

3.3.2.3.1. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooreerst dient te worden herhaald dat de verzoekende partijen in het Rijk mogen verblijven tot wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitspraak heeft gedaan over hun asielaanvraag. Aldus zal er eerst uitspraak worden gedaan over de door de verzoekende partijen ingeroepen problematiek betreffende hun toebehoren tot een minderheidsgroep, zodat zij prima facie niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen op dit punt een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zo de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou oordelen dat aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend dan zullen de partijen immers in het bezit worden gesteld van een verblijfskaart.

Wat betreft de ingeroepen medische problematiek dient te worden aangestipt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. Aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een vorm van subsidiaire bescherming, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen ook op dit punt prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Bovendien kan ook nog worden aangestipt dat de verzoekende partijen ter staving van de medische problematiek verwijzen naar een medisch attest van 25 mei 2012 dat ook voorlag bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Inmiddels kan gesteld worden dat stuk gedateerd is en dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geen enkele verduidelijking aanbrengen aangaande de actuele medische situatie.

Tevens oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijne, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Dergelijke hoge drempel is in casu prima facie niet aan de orde. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat de medische situatie van verzoekende partij haar niet belemmerd heeft om destijds na de afwijzing van hun eerste asielaanvraag en aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wat betreft hun behandeling in België stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel opnieuw gericht is tegen de beslissing tot vasthouding en dat het de Raad niet toekomt dit onderdeel van het middel te onderzoeken.

Waar verzoekende partijen tot slot aanvoeren dat zij naar twee verschillende landen zullen worden gerepatriëerd is dit een hypothetische stelling. Op heden is er helemaal nog geen repatriëring voorzien en bijgevolg is het ook nog niet bekend naar welk land de verzoekende partijen zullen worden verwijderd. Los van de vraag hoe de kritiek van de verzoekende partijen op dit punt in verband kunnen worden gebracht met artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat een dergelijke niet gestaafde bewering niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In deze stand van het geding wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.2.4. Het vierde middel

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Verzoekende partijen stellen dat ze al twintig jaar samenwonen. Verzoekende partijen stellen dat indien ze een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland wensen in te dienen, eerste verzoekende partij dit in Servië zal moeten doen, terwijl tweede verzoekende partij dit in Macedonië zal dienen te doen. Tevens wijzen zij er op dat een repatriëring ook naar twee verschillende landen zal gebeuren.

3.3.2.4.1. Beoordeling

In casu wordt niet betwist dat verzoekende partijen een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zulks houdt evenwel niet in dat aan verzoekende partijen louter om deze reden een verblijfsrecht in België dient te worden toegekend. Geen van beide partners beschikt over een verblijfsrecht in het rijk. Ook het gegeven dat beide partners een verschillende nationaliteit hebben, geeft hen niet automatisch het recht om zich in een derde land te vestigen. Waar verzoekende partijen verwijzen naar het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland, wijst de Raad er op dat zulks geenszins het gevolg is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat de verzoekende partijen vrij om al dan niet een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en zelfs als ze daar voor kiezen heeft dit niet noodzakelijkerwijze een scheiding van het gezin tot gevolg. Verzoekende partijen dienen zich enkel naar de betrokken diplomatische post te wenden voor het indienen van de aanvraag. Zij worden er niet toe gedwongen daar in afwachting te verblijven.

Waar verzoekers stellen dat het vaststaat dat ze naar twee verschillende landen zullen worden gerepatriëerd, weten ze de Raad niet te overtuigen. Op heden is er geen repatriëring gepland en is het geheel niet duidelijk naar welk land de verzoekende partijen zullen gerepatriëerd worden. Het argument van de verzoekende partijen is niets anders dan een hypothetische stelling welke geen grondslag vindt in het administratief dossier. Met hun hypothetisch betoog maken de verzoekende partijen *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het vierde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de exceptie van de verwerende partij in casu kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

J. CAMU